

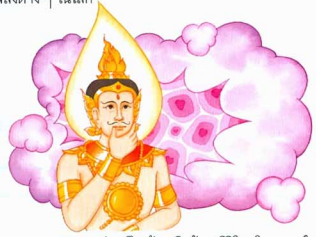
คำสาป... คำสาป...

ในอดีตกาล... เมื่อถึงยามรุ่งอรุณ **พระอาทิตย์** จะทรงขับ รารถทองของพระองค์เหาะโคจรไปตามท้องฟ้า เพื่อมอบแสงสว่าง ให้แก่สรรพสิ่งต่าง ๆ ในโลก

วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังทรงปฏิบัติภารกิจ ที่เป็นกิจวัตรประจำวัน ก็กลับเหลือบไปพบเจ้าหญิงโสมงาม องค์หนึ่งทรงดำเนินอยู่ในอุทยานเมืองสาาง

"อ...นางช่างเป็นเจ้าหญิงผู้ทรงสิริโฉมโฉมโลกา ถูกใจ เขาเป็นยิ่งนัก" พระอาทิตย์เทพทรงตกหลุมรักเจ้าหญิงองค์ นั้นในทันที

ดังนั้น พระองค์จึงทรงจำแลงกายเป็นมนุษย์หนุ่ม รูปงาม เพื่อลงไปพบและประทับอยู่กับเจ้าหญิง ต่อมา พระองค์ต้องเสด็จกลับวิมานบนสวรรค์ ทำให้เจ้าหญิง ทรงเฝ้ารอคอยสวามีด้วยใจหม่นหมอง

พระอาทิตย์เทพจึงทรงมีดำริที่จะส่งทมิฬเม็ดงาม สีแดงสดไปเป็นของกำนัลแด่นางเพื่อแทนความระลึกถึง พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่นี้ให้ **กา** ซึ่งในขณะนั้นยังมี รนสีขาวดั่งสะอาดราวกับน้ำนม

"เจ้ากาเอ๋ย...จงช่วยนำของกำนัลในถุงใบนี้ ไปถวาย แต่เจ้าหญิงแทนข้าด้วย" พระอาทิตย์เทพจึงพลางยื่นถุง ผ้าใบหนึ่งภายในบรรจุทมิฬอันอุดมนี้ล้ำค่าให้แก่กา

"พระยะคะ...ได้โปรดวางพระทัยเถิด หม่อมฉันจะ กระทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายนี้มิให้ขาดตกบกพร่องเลย" กาวางคำมั่นแน่วรับคำอย่างแข็งขัน แล้วคว่ำถุงผ้าใบ สดฟ้าตรงไปเข้าเฝ้าเจ้าหญิงทันที

แต่ในระหว่างทางบังเอิญมีกลิ่นหอมของอาหาร อื่นเริชระลือซึ่งน่าประหลาดของกาเข้า "เอ๋ย! กลิ่นอาหาร กลยมาหากในทันทีนะ ข้าขั้วนำลายเสียจริง"

เมื่อก้มมองลงไปเบื้องล่าง ก็พบว่าสาวคู่หนึ่งกำลัง แซ่พิธีแต่งงานรอบบริเวณงานมีการเตรียมอาหารทั้งหมด เติบเต็มได้ใช้หมากมาสำหรับต้อนรับแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน

ด้วยความตะกละทำให้กาคิดที่จะละทิ้งหน้าที่ของตนไปชั่วคราว "โอเอ...ทนไม่ไหวแล้ว กลิ่นอาหารช่างหอม เหลือเกิน ขอลงไปชิมให้อร่อยลิ้นสักหน่อยเถอะ" มันจำที่ ings พร้อมทั้งบินโฉบไปแคว้นถุงผ้าไว้กับกิ้งไม้

ในขณะที่กำลังเห็นแก่กนกลางผลิตเพลินกับ อาหารนานาชนิดในงานอยู่นั้น บังเอิญมีพ่อค้าคนหนึ่งเดิน มาหลงจายอยู่ใต้ต้นไม้ เมื่อเขาแหงนมองขึ้นไป... "เอ...นั่น ใครวางถุงผ้ามาแขวนไว้บนกิ่งไม้แห่งนี้?"

ด้วยความสงสัย พ่อค้าจึงเดินไปคว้าต้นไม้ยาว ๆ มาท่อนหนึ่ง แล้วถือไปกระทั่งถึงฝ้าจนหล่นลงมาจากกิ่งไม้ทันทีที่เปิดปากถุงออก ดวงตาของเขาก็ลุดโหลงอย่างยี่ดิด

“โอ... นี่มันเป็นที่มน้ำงาม แหมยังมีเม็ดเชื้อเหลือเกิน สุดยอดกับเทมเอกอย่างนี้ จะต้องมีราคางามแน่ ๆ วันนี้เราช่างโชคดีจริง ๆ ๆ ก็ได้ลาภลอย”

เขารับที่พื้ที่หิมออกจากถุงมาเก็บใส่ไว้ในกระเป๋าสลัด แล้วหิมเอามูลจิวที่พอยอยู่แถวนั้นใส่ไว้ในถุงแทน จากนั้นก็จัดแจงนำเอาถุงผ้าขึ้นไปแขวนไว้บนกิ่งไม้ดังเดิม

ฝ้ายขาวอมตะกละเมือกินอาหารจนอิ่มหมีพื้มันแล้วก็รีบบินกลับไปปฏิบัติภารกิจของหน่อชา... อิมปลัดแล้ว ที่นี้ก็ได้อาเวลาที่เรากำลังรับน้ำถุงผ้าขึ้นไปแขวนไว้บนกิ่งไม้ดังเดิม ตามคำบัญชาเสียที”

ภารกิจบุญคืนไปคาบถุงผ้าที่แขวนไว้ แล้วบินตรงไปเข้าฝ้าเจ้าหญิงในอุทยาน จนร่มอินได้รับพระบัญชาจากองค์พระอาทิตย์เทพให้นำถุงผ้าใบนี้มาถวายแต่พระองค์พระจะค่ะ”

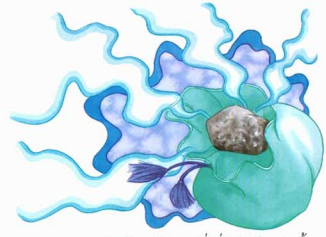
เจ้าหญิงทรงรู้สึกตื่นเต้นดีพระทัยยิ่งนัก “โอ... พระองค์ยังทรงรำลึกถึงเราอยู่ ในเขตอุตุวิว่า พระองค์ประทานสิ่งใดมา...?” เจ้าหญิงยื่นพระหัตถ์ไปรับถุงผ้าจากกา แล้วทรงเปิดปากถุงออกอย่างระทึกหรือรันท

แต่พลันที่แลเห็นสิ่งที่อยู่ข้างใน สีพระพักตร์แห่งความเขม็งเขิ่นมึลลือกลับแปรเปลี่ยนไปเป็นแดงท่าเพราะความโกรธแค้นอย่างหนัก

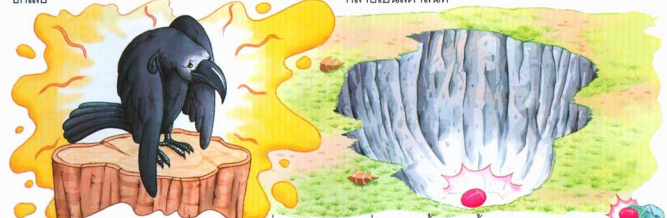
“ติล! ในเมื่อพระองค์ทรงกระทำถึงเพียงนี้ ตั้งแต่เนิ่นไปเราก็ไม่ต้องทวงถามกับพระองค์อีกเช่นกัน” เจ้าหญิงทรงขว้างถุงผ้าทิ้ง แล้วผลุนผลันกลับวังโดยไม่ทรงยอมออกมาอีกเลย

“...พระอาทิตย์เทพประทานสิ่งนี้มาบังเอิญเช่นนี้มา ให้เรา พระองค์จึงมีพระประสงค์จะสื่อความหมายเป็นนัยว่า ทรงเมื้อน่ายและอยากจะได้รักกับเราแล้วเป็นแน่...”

ดังนั้น เมื่อพระอาทิตย์เทพทรงทราบเรื่องราวทั้งหมด พระองค์ทรงพิโรธมาก และทรงบันดาลให้มีเปลวเพลิงนอกออกมาเผาไหม้ ทำให้ขนของมันไหม้เกรียมกลายเป็นสีดำสนิท

กาจึงต้องกลายเป็นนกที่มีขนสีดำ เป็นที่รังเกียจของผู้คนเรื่อยมานับตั้งแต่บัดนั้น ส่วนที่หิมเม็ดงามที่ถูกลุยไปนั้น พ่อค้าแผลอที่ร่วงหล่นลงไปบนสมุกกลางป่า ผู้คนที่ได้ข่าวต่างพากันออกค้นหาเพื่อหวังจะได้ครอบครอง แม้จะมีบางคนโชคดีตูดพบอัญมณีมีค่าพวกเพชรพลอยอยู่บ้าง แต่ยังไม่เคยมีใครสักคนที่ค้นพบที่หิมของพระอาทิตย์เทพเม็ดนั้นเลย...จนกระทั่งทุกวันนี้ ๕๕